

בעלי הבתים

כשהרצל חכם נפטר, הוא הותיר אחריו שני בנים, ברוך ואברהם, ובת — עדנה, ואשה, והרבה כסף, ובית בשדרות חן פינת הנביאים.

האשה התזיקה זמן־מה בבית, ועכשיו החליטה למכור אותו כדי לקבל תמורתו חצי מיליון לירות ודירה בקומה העליונה. בעקבות זה, לפתע, עברו כל ילדיה לגור בדירות־פאר. בין עדנה, הבת לבית חכם, לבין רייצה, אשתו של ברוך, קיימת תחרות מזה זמן רב. שתיהן נוהגות במכוניות פיאט 600. דיצה היא אם לשלושה ילדים, ואילו עדנה היא אם לארבע בנות, ועתה היא שוב בהריון.

קודם כל קנתה עדנה, עם בעלה, הד"ר

דיצה חכם

מור, דירה בת שתי קומות וגג ברחוב בארי, במטרה לשים בקומה אחת את כל חדרי השינה, בקומה השנייה את הסלון ואת המיטבה, ועל הגג — בריכת־שחייה.

אחריה קנתה דיצה חכם, פנטהאוז ברחוב אהבת־ציון, בשכונתו של הרוקטור מזרחי לרי, שקנה שם וילת־פאר.

אבל לאותה שכונת עבר, הוצ'ק הרוקטור מוריס לוי, גם ידירה הקרוב מזה שנים של ברכה, מלשה שניצור, נשיא בורסת היהלומים. הוא יגור בדירה שמתחתיה.

הקאריירה

בשבוע שעבר התגרשו זה מזו הע"י תזאנית סיגלית פריאל ומבקר ה"קולנוע ז'אן סלביק. עכשיו יש להם כל מיני האשמות האחד כלפי השני, למרות שהנישואין כבר הסתיימו והכל נגמר על הצד ה"יותר טוב.

היא מספרת שיום אחד הוא קם, עזב אותה, ונסע ליפאן לחצי שנה, כדי לעשות שם סרטים, וחזר עם איזה רבע סרט שאפשר היה לעשות אותו בשבועיים.

הוא, לעומת זה, טוען שהיא הרסה לו את הקאריירה, שהיא לא נותנת לו להתמנה ולהתקדם, ושהיא מעכ"ב את אותו.

העופר האמיתי

תגיד לנו, מאיפה אתה מכיר אותו? "כשהייתי בלונדון היכרתי אותו, הוא סיפר לה. "הלכתי ברחוב ופיתאום ראיתי אותו. איתי אין קונצים. אני רואה פרצוף ותיכף מזהה אותו. אז ראיתי אותו ותיכף

מיקי בייקיקי

אמרתי לעצמי: הרי זה אבי עופרים! מה עשיתי? לא תאמיני, היתה לי מצלמה ביד. אז צילמתי אותו, וזה מצא חן בעיניו. הוא בחור לעניין. את מכינה, הוא אוהב

ביום הראשון נסעו ארבעה אנשים ב"מוסטנג שכור לחיפה: (א) אבי עופרים, עם כל התפאורה המכסה אותו — פיאות, זקן, שיער מגודל, חולצות (בלית ברירה הוא לובש רק חולצה אחת בכל פעם, אבל הן נראות תמיד כמו כמה ב"יחד), מגפיים לבנים וגם עם עצמו — למרות שאת עצמו לא רואים כל־כך דרך כל זה. (ב) ידידתו הפרטית שהביא מגרמניה, איריס, (ג) אשת יחסי־הצניבור מיקי בייקיקי, ו(ד) צדוק קראום — אחיו של שמוליק קראום.

בדרך חזרה מחיפה הם לקחו שני חיי"לים בטרמפ. את האחד מהם הושיבו במושב הקדימי, ליד יודתו של אבי, ואת השני, במושב האחורי — ליד מיקי.

זה שישב במושב הקדימי התרכו בנהיגה. זה שישב במושב האחורי התלבט. ב"התחלה הוא הביט בפה פעור בחברה של אבי. אחר־כך הוא הביט במיקי. אחר־כך הוא הביט עוד פעם לכאן, ועוד פעם לכאן. ואחר־כך הוא החליט שמיקי הרבה יותר יפה והתרכו בה בלבד.

את אבי הוא לא ראה בכלל. לכן פנתה אליו מיקי ושאלה אותו: "תגיד, אתה מכיר את העופרים?"

"העופרים?" הוא שאל, וטפח לחבר שלו על הגב. "אתה מכיר את העופרים?" "העופרים זה להקה," הסביר לו החבר שלו, והוא תיכף הבין. "בטח שאני מכיר אותם," הוא אמר. "הם גרים בלונדון, נכון?"

"מה, באמת?" שאלה מיקי בהערצה. "בחייך, התלהב החייל, "אז למה לא אמרת תיכף? את יודעת שאחיו, אבי, הוא החבר הכי טוב שלי?" "מה אתה אומר?" אמרה מיקי, "בחייך,

רחל מדחלת על כל העולם

דברים כאלה דוגרי, שמישהו ראה אותו, ומכיר אותו, ומצלם אותו, אז הוא ניגש אלי ושאל מי אני. כשאמרתי לו, הוא התלהב והזמין אותי אליו הביתה. "אז אתה רואה," הצביעה מיקי על אבי עופרים, "זה אחיו. דומה לו, לא?" "תשמעי," הוא טפח לה כבר בידודתו על הרגל. "לאבי אף אחד לא דומה! שיהיה אחיו, או האבא שלו, או הבן שלו. הוא מיוחד! אין עוד אחד כמוהו!"

ומפה לשם הסתבר שהחייל הזה היה אצל אבי עופרים שבועיים. אבי הזמין אותו לאכול כולל, ולשתות ולישון. והכיר לו את אשתו, אסתר עופרים. והם יצאו יחד לבנות. הם אנשים נפלאים, באמת אנשים נפלאים!

כאן לא התאפק אבי עופרים וסובב את ראשו ואמר: "תגיד, נכון שהוא היה מתעסק עם כל מיני בחורות כל הזמן?" "אל תאמין," אמר לו החייל, "משמיצים אותו סתם. כל מה שמספרים עליו לא נכון."

"ונכון," שאלה החברה של אבי באנגלית, "שהוא הומו?" "הישתגעתי?" התחיל החייל להתרגז, "במו עיני ראיתי! הוא לא הומו ולא כלום." "שמעתי," אמרה מיקי, "שהוא מעשן סמים."

"זה בלוף," יצא החייל מכליו. "תשמעי, אין בן־אדם שמכיר אותו יותר ממני. ואם אני אומר לך, את יכולה להאמין לי."

"אומרים שהוא קמצן נורא," העירה מיקי. "איזה קמצן? אם הוא היה קמצן הוא לא היה מארח אותי כל־כך יפה?" בעיני החייל כבר כימעט עמדו דמעות, והנוסעים הרגישו שאסור להרגיז אותו יותר, ושהוא יגן בחירוף־נפש על הידידות הקדושה שלו. אבל מיקי שוב העירה לו: "זה מוזר, אתה יודע, אחיו היה באנגליה והוא אפילו לא הזמין אותו לארוחת־צהריים."

ואז גחן אליה החייל ולחש על אוזנה: "תשמעי," רמזו לה על אבי, "אח, אח — אבל תראי איזו צורה יש לו..."

בלי רב

עידו בייגוריון וויאומט הספרית ע"י דיין צמודים זה לזו בדירת־הגג שלה. בבתי־קפה ובכל מיני מקומות אחרים. אבל, מסתבר שהם עדיין לא החליטו אם לעזוב את הרב בעניין הזה או לא. ולעת עתה, הם עדיין לא הולכים לרבנות.

דליה מתגרשת שוב

לאחר פירוודים ואיחודים מספר, נראה ש"דליה לביא בכל זאת התגרשה. הפעם — מבעלה הבמאי, ג'ון סולריבאן, אבי בנה. לאחר שהייה קצרה בארץ, לצורך צילומי כתבת־אופנה עבור הווג, יצאה דליה את הארץ בדרכה לאנגליה, שם יתחילו היא ובעלה בהליכים רשמיים לקבלת הגט.

בני הדרים

תובב אליה, לקח את ידה, נשק אותה ואמר לה: "בתי־דורי היקרה." זה לא מצא חן בעיניה, ובמקום להתייחס אליו כמו אל קרוב־משפחה, היא התייחסה אליו כמו אל מתחרה. ניגשה אל בעלה, סעיד, בשולחן ממול, וחזרה עם סכום גדול של כסף.

ההתחרות החלה. היא שמה כסף. דני שם כסף. וגלגלי המזל הסתובבו.

כשהכסף נגמר לה, שלח סעיד שליח למלון שלו, שיביא עוד כסף. היא המשיכה לשחק, הגלגלים המשיכו להסתובב, ודני זיידה היפנה אליה מדי פעם את החיך המקסים שלו, ושאל אותה: "מה נשמע, בתי־דודה?"

"תחכה, עוד נראה מי ינצח," היא אמרה לו, והגלגלים המשיכו להסתובב. בסוף הערב הוא יצא מהמועדון עם אלפים שלוש־מאות לירות שטרלינג.

כשרני זיידה הגיע ללונדון, בשליחת מטעם המועצה לשיווק פרי הדר, הוא הס' תובב קצת בעיר, ואחר־כך החליט שלי פלייבוי לשעבר שכמוהו ראוי ללכת לראות את המועדון שיש שם לאנשים מסוגו, מועדון הפלייבוי.

כשהוא הגיע לשם, כל הפלייבויים היו עסוקים במישחק בקארה מרתק. הוא הת'י

דני זיידה

יישב ליד אחד השולחנות והצטרף למישחק. לימינו ישבה בחורה יפה, שחורת שיער ועיניים, ושיחקה בעוז ובחירוף־נפש. הוא חשב שהיא יהודיה, אולי אפילו ישראלית. אבל כשהיא פתחה את פיה ו"רובשה" בטרבת מבוגר שנושר לנג בשולחן

קזנובה לעת זקנה

הקוסמטיקאית הידועה היא כבר סבתא. גם מבחינת גיל (60) וגם מבחינה משפחתית (נכדים). אבל כיוון שהיא קוסמטיקאית, היא יודעת להיראות רק כמו אמא, כמו אשה יפה ומטופחת שעוד לא הגיעה לגיל המעבר. אבל סבתא או לא סבתא, אמא או לא אמא, צרות יש לבן־אדם כל זמן שהוא חי. הזיקנה לא פותרת אותו.

כשהיא היתה צעירה וחסרת־מיקצוע, היא התאהבה בקופאי צעיר ונישאה לו. כשהיא הפכה קוסמטיקאית, היא התחילה להשקיע בו כספים, ומתקופאי יצא בעל־גלריה ואמן. ובאותה הזדמנות הוא הפך בבתי־אחת בעלה של ציירה. כי אם יש כבר גלריה אז צריך גם ציורים למלא אותה.

היא הפכה אותו לאמן, ולבוהמי, והיא קנתה לו בית בצפת, ובסוף הוא החליט לקחת את המיקצוע שלו ברצינות, והפך לדון דיאן. המסמורפוזות הללו לקחו הרבה זמן. וכך קרה שכשהוא הגיע לגיל זיקנה, הוא החליט להתאהב בצעירה בת עשרים. "דרושות לי טעורות בחיים," הוא הסביר.